

6

Den pomalu končí. Na různých místech mýtiny stojí pět chatrčí různé velikosti a konstrukce. Všechny soutěž vyhrály, děti jsou nadšené, utrmácené, špinavé až za ušima. Kromě několika odbojníků většina z nich oznámení návratu uvítala.

Dospělí shromáždili své ovečky a počítají žáčky před nástupem do autobusu. Je to pracné, děti nevydrží na místě a pedagogové musejí několikrát počítat znovu od začátku. Po několika minutách, kdy se čísla neshodují, se nakonec usnesou, že žádné dítě nechybí.

„Za mě dobré,“ prohlašuje spokojeně Bruno. „Eugene! Émile! Uklidněte se, nebo vás uklidním já!“

„U mě jsou taky všichni,“ ohlašuje Véronique. „Sandrine, máš taky všechny?“

„Ano, jsou tu.“

„U mě taky,“ přidala se Mylène.

Pak dodala:

„Emma zůstala v tvój skupině, že ano, Véronique?“

Knihovnice se zamračila.

„Emma? Počkej, to bych měla mít o jednoho víc. Ale nemám.“

Okamžitě se otočila ke své skupince a hledala holčičku pohledem. Mylène dělala totéž u sebe.

„Viděl někdo Emmu?“ volá znepokojeně, když zjišťuje, že dívka nikde není.

Její otázku z poloviny přehlušuje brebentění dětí.

„Děje se něco?“ ptá se Bruno, který zaznamenal znepokojení obou žen.

„Hledáme malou Emmu Verdierovou,“ informuje ho knihovnice, nespouštějíc z očí hlouček dětí kolem sebe.

Několik vteřin nejistoty, okamžik pochybností, kdy se jim do mysli vkrádá strach. Dětské tváře se jim míhají před očima, ale tu, kterou hledají, nenacházejí a brzy každému v hlavě víří myšlenky plné obav.

Éliane a Sandrine znovu kontrolují děti, zatímco Bruno nyní zjevně mnohem autoritativnějším hlasem prosazuje klid.

Všechny přešel smích.

V okamžiku děti zmlkly a stoupá mezi nimi napětí. Dospělí se ptají žáčků, zda svou kamarádku neviděly, hlavy se otáčejí na všechny strany, hledají ještě v nejbližším okolí, rozhlížejí se a jméno dívky se ozývá v neuspořádaném volání.

„Emmo? Emmo!“

„Emmo!“

„Emmo?“

Prohlížejí celou mýtinu, je však liduprázdná.

Po chvíli si musejí přiznat, že holčička není k nalezení.

„Kdy jste ji viděli naposledy?“ ptá se Bruno pragmaticky.

Mylène se obrátila k Véronique.

„Byla v tvój skupině!“ řekla a v hlase se jí ozývá náznak obvinění.

„A já si jsem jistá, že tam zůstala až do konce!“ brání se knihovnice.

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Protože se mě držela jako klíště, abys věděla!“

„Takže kdy zmizela?“

Véronique pátrá v paměti a kouše se do spodního rtu. Ve tváři se jí zračí zmatek, úzkostí se jí vzpomínky pletou, nepochopení jí brání se zamyslet.

„Jestli si dobře vzpomínám... Byla se mnou po celou dobu, co jsme stavěli domeček až do chvíle, kdy jsme obcházeli ostatní stavby. Pak si šla hrát s kamarádkami...“

Sandrine se ihned obrací k dětem a energicky se vyptává:

„Hrál si někdo s Emmou, když skončila soutěž ve stavění domečků?“

Seřazené obličejíčky vyjadřují, že nevědí nebo nehrály.

„Zjevně si s ní nikdo po soutěži nehrál,“ konstatuje Mylène a sšíravě pohlédne na Véronique.

„A tím chceš říct co?“ rozčiluje se knihovnice.

„Jen žes ji měla na starost ty.“

„Není k ničemu se vzájemně obviňovat,“ zasahuje Éliane autoritativně. „Nejdůležitější je co nejrychleji ji najít.“

Bruno ze všech sil přemýšlí s pohledem upřeným na hodinky.

„Dobrá. Znamená to, že se ztratila před dvaceti minutami. Éliane a Sandrine dovedte děti k autobusu. Mylène, Véronique a já se ji vydáme hledat.“

Všichni souhlasí. Tváří se znepokojeně, ale naléhavost brání nářkům. Každý chce jednat účinně a ztrácet co nejméně času. Éliane a Sandrine seřadily děti do dvojic, každá zaujala postavení na jednom konci zástupu. Nařídily dětem, aby se držely za ruce a za žádnou cenu nevybočovaly z řady. To by tak ještě chybělo, aby cestou ztratily někoho dalšího.

Bruno rychle zorganizoval hledání: oběma ženám přidělil jeden směr a řekl, kudy půjde on sám.

„Nezapomeňte si mobily, abychom si mohli dát vědět, až ji jeden z nás najde.“

„Možná se vrátila k autobusu...“ nadhodila Sandrine plná naděje.

„V tom případě se to brzy dozvíte. Zavolejte mi, až tam budete.“

Mylène hrabe v tašce a vytahuje si mobil. Dává si ho do kapsy. Pak tašku svěřila Éliane.

„Mohla bys mi ji vzít s sebou?“

Učitelka souhlasí a bere si kabelu od kolegyně.

Nakonec se rozloučili, Éliane a Sandrine vydaly pokyn k odchodu a odvádějí skupinu dětí směrem k silnici.

Bruno, Véronique a Mylène se vzápětí rozcházejí každý směrem, který mu byl přidělen.

7

Mylène vkročila do lesa. Pomalou chůzí kráčí přímo na východ, při tom očima prozkoumává okolí a neustále holčičku volá. Po několika metrech ji překvapuje množství stromů, nemají nic společného s idylickými kulisami dnešního odpoledne: je to hustý les táhnoucí se na všechny strany, kde není vidět žádný průchod, žádná stezička kromě paseky, kterou nechala za sebou. Kolem se tyčí kmeny mohutné i tenké, některé tmavé, jiné světlejší, porostlé mechem nebo lišejníky. Sluneční paprsky pronikající listovím vytvářejí pruhy světla podobné reflektorům zaměřeným na rostlinnou scénu. I přes pozdní hodinu je dost světla a viditelnost je dokonalá. Zem posetá listím je tu a tam porostlá kapradím a křovím, takže brzy není možné se orientovat. V rozsáhlé škále zelení, jež ji obklopuje, se učitelka snaží najít svítivě žlutou skvrnu pásky, kterou by dívka měla mít na rukávu.

Jak Mylène kráčí lesem, cítí se stále hůř. Stísňuje ji hustota stromů a porostu obecně. Představuje si sebe na místě holčičky a snadno si představit, jak se to dítě musí bát. Co se stalo? Proč Emma odešla od skupiny? Chtěla se jen pár kroků podívat do lesa a pak už nenašla cestu zpátky? Bez nějakého orientačního bodu je prakticky nemožné se v tom propletenci stromů, soušek a podrostu vyznat.

Učitelka si dává pozor, aby neztratila směr, cítí, že by bylo velice jednoduché se také ztratit. Několikrát si na mobilu ověřuje, že dvě čárky stále oznamují přítomnost signálu.

„Emmo?“

Minuty plynou rytmem pomalých a pracných kroků. Mylène se soustřeďuje na hledání, oči i uši nastražené, ale nedokáže se ubránit pomyslením na to nejhorší. Co když ji nenajdou? Co když se to dítě setkalo s někým, s kým nemělo? S úchylem, jehož přilákal křik hrajících si dětí, schoval se v lese poblíž paseky a nějak holčičku přivábil a odvedl hodně daleko, aby ukojil své nejhanebnější choutky... Mladá žena se zachvěla a potřesením hlavy ty ohavné myšlenky zaplašila.

„Emmo? Kde ksakru jsi? Emmo!“

Mylène se na chvíli zastavuje. Pozorně naslouchá, snaží se zaslechnout neobvyklý zvuk, který by nepatřil do lesa, nějaký zvláštní pohyb... Sama uprostřed lesa zadržuje dech. Majestátnost tohoto místa ji mate, nádhera stromů tyčících se kolem jako starobylé pilíře zelené katedrály v ní vyvolává bázeň. Chybělo by málo, aby jí to připadalo jako scéna z pohádky. I zvuky tohoto místa v ní vzbuzují poněkud stísněnou úctu, jako by překročila zakázanou hranici a pouhou svou přítomností znesvětila tajemství zapovězeného místa. Panuje tu křišťálová ozvěna šířící se ze všech stran šumění listů.

„Emmo!“

Mylène se otrásla. Její vlastní hlas na ni zapůsobil jako svato krádež. Znovu zkontroluje mobil: signálu tu je už jen na jednu čárku. Učitelka se opět vydává na cestu. S odhodláním, že pokud by toto poslední pouto s moderním světem zmizelo, vydá se zpátky.

O trochu dál se za řadou stromů ukazuje druhá mýtina, je mnohem menší než ta, kde strávili odpoledne. Učitelka na ni vykročila a rozhlíží se kolem, zda někoho neuvidí. Když nevidí nic, co by svědčilo o tom, že tudy někdo nedávno šel, váhá. Co teď? Jít dál, nebo se vrátit? Jak daleko už došla? Nedokáže říct, a ani to

odhadnout. S pohledem na telefon (ten předmět ji uklidňuje víc, než je ochotná si přiznat) konstatuje, že takto sama prochází lesem už téměř pětadvacet minut. A i když tady nečihá žádný zlý vlk, Mylène by dala cokoli za to, aby už mohla jít po tvrdém a tmavém asfaltu silnice.

Zpropadená holka! Co se to dětem děje v hlavě, když se takto chovají? Touhle dobou by měli být všichni v autobuse na cestě ke školce, zpívat si přitom z plna hrdla uhozené písničky. Nemluvě o tom, že budou mít pořádné zpoždění, a pokud to tak půjde dál, všechny lékárny už budou zavřené, až konečně dojedou zpátky. Mylène pak bude muset běžet až k nějaké pohotovostní, aby koupila inzulinové pero, jak slíbila otci, a bude muset platit noční příplatek. To všechno kvůli otravné holce, která ji kdoví proč dnes odpoledne tak štvála.

Učitelka myslí na Emmino chování, na to, jak zuřivě se proti ní postavila, bez zjevného důvodu. Na to, jak tvrdohlavě odmítala stavět domeček s Myléninou skupinkou, a přitom neposkytla sebestmenší vysvětlení. Emma je poněkud zvláštní dítě, to není nic nového. Někdy se chová hyperaktivně, dělá těžkosti nebo si postaví hlavu, takže přiměje učitelku zvýšit tón, aby ji poslechla. Ale nikdy nebyla takto záměrně neposlušná. Odmítnout se připojit ke skupince a pak ji obvinít, že ji vyloučila, to zjevně ukazuje na snahu vyvolat konflikt. Jenže není žádný důvod, proč by se na ni osobně Emma měla zlobit.

Učitelka pátrá v paměti. Došlo poslední dobou k nějakému incidentu, který by mohl v té dívence vyvolat proti Mylène zášť? Nevzpomíná si, že by ji v posledních dnech musela nějak přísně pokárat. Ale kdoví, co se děje v mysli pětileté holčičky: možná si špatně vyložila nějakou poznámku, nebo učitelce nějaký problém ušel...

Vlevo zaslechla zapraskání, což ji s úlekem vytrhlo ze zamyšlení. Se všemi smysly v pohotovosti Mylène prudce otáčí hlavu k místu, odkud ten zvuk slyšela.

„Emmo?“

Bez hnutí zadržuje dech. Pozoruje místo, kde se, jak se jí zdá, za kapradím skrývá cosi živého, co prozatím nedokáže identifikovat. Kroutí se ve snaze tvora zahlédnout a nebýt sama spatřena. Pak se tam potichu a nesmírně pomalu vydává a neví, zda se má bát nebo zda se něco bojí jí. V okamžiku, kdy natahuje ruku k nejbližšímu listu a chystá se kapradí rozhrnout, vyskočila odtud veverka tak znenadání, až Mylène vykřikla překvapením. Zvířátko ze všech sil peláší pryč a mizí.

„Ty potvoro,“ ulevila si učitelka polohlasně a chytá se za srdce.

Situace jí začíná brnkat na nervy. Co dělá tady uprostřed lesa v době, kdy normálně by se měla vracet domů a zaslouženě začít odpočívat? Možná tu holku už dávno našli a nikoho ani nenařadilo, aby jí to dali vědět. Nebylo by to poprvé, kdy jí opomněli sdělit něco podstatného.

Mylène opět otvírá telefon a ověřuje přítomnost signálu. Je sice slabý, ale dosahuje až sem. Avšak od začátku hledání jí nikdo nevolal. Učitelka je stále podrážděnější a rozhoduje se zavolat Brunovi Danzigovi.

Tělocvikář odpověděl po prvním zazvonění.

„Mylène, našla jste ji?“ ptá se plný naděje.

„Ehm... ne,“ odpovídá zmateně. „Volám, abych se vás zeptala na totéž.“

Následuje rozmrzelé mlčení.

„Kdyby ano, přece bych vám to dal vědět!“ odpovídá vzápětí a neskrývá jisté podráždění.

Učitelka v rozpacích mumlá jakousi omluvu. Bruno ji vybídl, aby pokračovala v hledání, a suše zavěsil.

Mylène se několik vteřin cítí strašlivě sama s telefonem stále přilepeným u ucha, jako by se Brunův hlas mohl vrátit a dodat jí trochu odvahy, říct jí něco přátelského, trochu ji i uklidnit.

Jenže z telefonu se ozývá jen mlčení.

Mylène dotčeně telefon zaklapla a potlačila pomstychtivý vzlyk. V útrokách cítí kouli plnou zášti, jak roste, plní se žlučí, šíří v ní pocit hořkosti. Právě víčko se jí začíná cukat.

Do prdele práce! Jděte se všichni vycpat! A jako první ta otravná holka, která se beztak schovává někde poblíž autobusu a raduje se z toho, jaké pozdvižení svým zmizením vyvolala. Za pár minut se jako mávnutím kouzelného proutku objeví, všichni se kolem ní seběhnou, budou jí objímat, uklidňovat a utěšovat, ačkoli by zasloužila dostat pořádně na zadek, aby na to do smrti nezapomněla.

„Zatracená káča!“ vzteká se Mylène, a ulevuje si tak od zatrpklosti.

Snaží se vztek potlačit. Několik minut přešlapuje na místě, trhá listy kapradí a zuřivě je cupuje, vykřikuje drsné nadávky plné nenávisti a averze. Pak se sklíčená a bez dechu ze všech sil snaží vzpamatovat. Potlačila poslední vzlyk zuřivosti. Nešikovnými gesty se sebrala, uhladila si sukni, narovнала halenku, upravila pár vzpurných kadeří.

To by stačilo. Vráti se k autobusu. Stejně se namáhá zbytečně. Je to jako hledat jehlu v kupce sena. Děcko není k nalezení, budou po něm muset pátrat kompetentní orgány. Je jedno, co řekne ten trouba Danzig, nemá jí co rozkazovat a ostatně ani nikdo z těch, co jsou tady.

Vegetace kolem ní výhrůžně šumí. Když Mylène zdvihne hlavu, vidí, že se nebe pozvolna zatahuje.

Počasí se kazí.

Učitelka se odhodlaně obrátila ve snaze najít cestu. Kudy že to přišla? Zkoumá okolí a váhá. Zdá se jí, že poznává kapradiny, odkud před několika minutami vyskočila ta veverka, logicky musí jít tím směrem. Vykročila tedy na tu stranu, ale záhy z okolního rostlinstva nepoznává nic. Zmocňují se jí pochybnosti, už si není jistá, že šla tudy. Aby se neztratila ještě víc, raději se obrací a chce najít malou paseku, která se stává jejím jediným orientačním bodem.

Zrychluje chůzi a zmocňuje se jí neurčitá úzkost. Razí si teď cestu mezi stromy, překračuje pařezy, obchází keřovitý podrost, pospíchá jalovcovým mlázím. Nechápe, proč už nenachází malou paseku, vždyť ji před chvílečkou opustila. Mylène ještě zrychluje

chůzi, odbočuje trochu vpravo, protože se jí zdá, že mezi kmeny vidí volnější prostor... Jenže místo kýžené mýtiny přichází na místo jen o málo méně zarostlé než to, odkud přichází. To není možné! Člověk by řekl, že jak jde, ten les se mění, hraje si s ní, mate její orientační smysl.

Po několika desítkách metrů se učitelka zastavila bez dechu, v panice. Tentokrát se opravdu ztratila. Není tu žádná mýtiny, velká ani malá, nemá, podle čeho se orientovat, nemá šanci najít cestu zpátky. Točí se dokola, nedaří se jí ovládnout strach, který se jí zmocňuje, vyplašeně se rozhlíží, pak začíná křičet v naději, že ji někdo uslyší. V této chvíli úplně zapomněla na Emmu a na úkol ji najít.

Proto když mezi dvěma výkřiky zaslechla zdálky tenký hlásek, krev jí ztuhla v žilách. Chybělo málo a považovala by se za oběť nějakých kouzel nebo by se jí zdálo, že je obklopená ztracenými dušemi tohoto začarovaného lesa. Druhý výkřik na ni zapůsobil jako elektrošok a najednou si uvědomila, proč tady v lese je.

„Emmo?“ zaječela a jakž takž se vzpamatovala. „Emmo!“

„Spadla jsem... spadla jsem do jámy...“ slyší a poznává hlásek ztracené holčičky.